పునరపి జననం...

- కె.బి.కృష్ణ

8

(గత సంచిక తరువాయి)

మనుషులు చాలా చిత్రంగా ప్రవర్తిస్తుంటారు. మనిషి బ్రతికున్నన్నాళ్ళూ పెద్దగా పట్టించుకోక పోయినా, మనిషి చనిపోయాక ఆ మనిషిపై విపరీతమైన అనురాగం, ప్రేమ, అనుబంధం, జ్ఞాపకాలు నెమరు వేసుకోవడం, ఆ మనిషి మంచి తనాన్ని పదే పదే తలుచుకోవడం చేస్తుంటారు. చిత్రమేమిటంటే ఆ మనిషి బ్రతికున్నన్నాళ్ళూ విపరీతంగా విమర్శించి, ద్వేషించిన వాళ్ళు కూడా మహా మెచ్చేసుకుంటూ ఉంటారు. బ్రతికుండగానూ, చనిపోయినా కూడా ఎప్పుడూ ప్రేమించే వాళ్ళ సంగతి సరేసరి అనుబంధం, ఆత్మీయత, ఆప్యాయతా, ఒక జబ్బు. ఈ జబ్బు ఒక దీర్ఘవ్యాధి లాంటిది. ఈ వ్యాధి బారిన పడిన వారు అంత త్వరగా కోలుకోలేరు. మరి అనుబంధం, ఆప్యాయత, ఆత్మీయత ప్రేమ, మమత, వదిలి ఉండలేకపోవడం, అనే అంశాలు మానవ జీవితంలో ప్రవేశించక పోతే అసలు మనిషికి మనుగడే లేదు. మనుషులందరూ వీటన్నింటికీ కట్టుబడి ఉంటారా?

పద్మావతీ దేవిగారు తన కారులో వెంట పెట్టుకుని తీసుకు వచ్చిన ఆ పిల్లవాడిని భవంతిలోకి ప్రవేశించగానే తను రోజూ కూర్చునే ఉయ్యాల బల్లలో కూర్చోపెట్టుకోవాలా? లేక తన ఎదురుగా సోఫాలో కూర్చోపెట్టుకోవాలా లేకపోతే తన భర్త స్థానం కాబట్టి అతనినే ఉయ్యాలలో కూర్చోమని తను అతని ఎదురుగా సోఫాలో కూర్చోవాలా అన్నది తేల్చుకోలేకపోతోంది .

కారు భవంతిని చేరింది.

గూర్ఖా సెల్యూట్ కొట్టి గేటు తెరిచాడు. కారు లోపలకు చేరగానే, పద్మావతీదేవి గారు సీతమ్మ వేపు చూసి కళ్ళతో సైగ చేసింది.

సీతమ్మ చకచకా కారు దిగి లోపలకు పరుగులాంటి నడకతో వెళ్ళింది. అందరూ కారులోనే ఉండిపోయారు. కారులో ఉన్న పిల్లవాడు వింతగా దిక్కులు చూస్తున్నాడు.

కొంతసేపటికి సీతమ్మ పళ్ళెంలో ఎఱ్ఱని నీళ్ళు, కర్పూరంతో తిరిగి వచ్చింది.

ఆమెను చూస్తూనే పద్మావతీదేవిగారు, ఆ పిల్లవాడు, సత్తెన్న కారు దిగారు.

సత్తెన్న పద్మావతీదేవి గారు పక్కకు జరిగి ఆ పిల్లవాడిని ఒక్కడినీ నిలబెట్టి..

"సీతమ్మా దిష్టి తియ్యి పిల్లాడికి" అంది.

సీతమ్మ పళ్ళెంలో కర్పూరం వెలిగించి, ఏదో అనుకుంటూ ఆ పిల్లవాడికి నఖశిఖ పర్యంతమూ మూడుసార్లు తిప్పి దిష్టి తీసింది. ఆ తరువాత ఎఱ్ఱని నీళ్ళలో మధ్య వేలు ముంచి వాడి నుదుట బొట్టు పెట్టి "పదండి లోపలకు" అంటూ దారి ఇచ్చి, పళ్ళెం పట్టుకుని గేటు పక్కన ఉన్న మొక్కల దగ్గరకు వెళ్ళింది.

ఆ పిల్లవాడు భవంతిలో ప్రవేశిస్తూనే చిరు నవ్వుతో..

"పద్మా మొత్తానికి నీ పంతం నెగ్గించుకున్నావే. హాల్లో ఉయ్యాల బల్ల ఏర్పాటు చేసుకుని అందులో కూర్చుని, మెల్లిగా ఊగుతూ ఏదైనా చిరుతిండి తింటూ, టెలివిజన్ చూడాలి, ఎవరైనా పురాణాలు చదివి వినిపిస్తూంటే వినాలి అని అస్తమానూ అనేదానివి. కాని నేను ఉండగా పాత భవనంలో నీకు ఏమీ చేయలేకపోయాను. ఆ భవనం కూలగొట్టి, మంచి అధునాతన భవంతి మన అబ్బాయి కట్టిస్తాడని నేను ఎప్పుడూ అనుకునే వాడిని. అనుకున్నట్లే జరిగింది" అని అంటూంటే ఒక అపురూపమైన వస్తువును ఊహల్లో ఊహించుకుంటే, ఆ వస్తువు తన ఎదురుగా సాక్షాత్కారమైతే మనిషి ఎలా ఆబగా ఆసక్తిగా కళ్ళు ఇంతింత చేసుకుని చూస్తాడో అలా చూస్తూంది పద్మావతీ దేవి ఆ పిల్లవాడిని.

"అవును అస్తమనూ మిమ్మల్ని పోరేదాన్ని, మంచి భవనం కట్టుకుందామని. పరిస్థితులు కలిసి రాలేదు మనకి. మీరు చనిపోయాక మన అబ్బాయి మనం ఈ పాత బిల్డింగ్‌లో ఉండొద్దమ్మా కొత్తది కట్టుకుందాం అని రెండు అంతస్థులలో గొప్పగా కట్టించాడు ఈ భవంతిని. ఉండేది నేను ఒక్కదాన్నే కదురా అంటే అదేంటమ్మా మన కుటుంబం పెరుగుతుంది కదా, అప్పుడు మనందరికీ వసతి చాలదు తెలుసా? అనేవాడు.

అలాగే జరిగింది. ఆ తరువాత మనవడూ మనవరాలూ పుట్టేరు. వాళ్ళకు పిల్లలు కలిగారు. మన అబ్బాయికీ, కోడలికీ అనుభవించే యోగం లేకపోయింది. కానీ నేను మిగిలిపోయాను ఇవన్నీ చూడడానికి" అంటూ చీర కొంగుతో కళ్ళు తుడుచుకోసాగింది పద్మావతీదేవి.

ఇంతలో ఆ పిల్లవాడు వెళ్ళి ఉయ్యాల బల్లమీద కూర్చున్నాడు. పద్మావతీదేవి హతాశురాలైంది. ఇప్పుడేం చేయాలి? తాను ఎక్కడ కూర్చోవాలి?

"పద్మా. ఎంత పెద్ద ఆయిల్ పెయింటింగ్ వేయించారు? నేనంటే ఎంత గౌరవం మీకు అందరికీ" అన్నాడు మెట్ల దగ్గర ఉన్న నిలువెత్తు ఆయిల్ పెయింటింగ్ చూస్తూ..

ఇంతలో లోపలనుండి సీతమ్మ ఒక ట్రేలో రెండు వెండి గ్లాసులలో పాలు పట్టుకు వచ్చింది.

ఉయ్యాల బల్లపై కూర్చుని ఉన్న ఆ పిల్లవాడిని చూసి..

"బాబూ ఈ సోఫాలో కూర్చో" అంది నెమ్మదిగా, పద్మావతీ దేవి వేపు చూస్తూ.. అతను వెంటనే లేచి ఉయ్యాల బల్ల ఎదురుగా ఉన్న సోఫాలలో కూర్చున్నాడు.

"బాబూ నీ పేరేమిటి?" అంది పాల గ్లాసు అతని చేతికి అందిస్తూ..

"నా పేరా మలయప్ప స్వామి " అంటూ సీతమ్మ చేతిలో పాలగ్లాసు అందుకుని ఆ పాల గ్లాసును పరిశీలనగా చూస్తూ.

"ఇది నేను ఎప్పుడూ పాలు తాగే గ్లాసు కదా నీకెలా గుర్తు ఉంది?" అన్నాడు

సీతమ్మా, పద్మావతీ దేవి అతన్ని ఆశ్చర్యంతో అతన్ని చూడసాగారు.

"అవును నా దేవుడు తాగే గ్లాసు ఇదే, మంచినీళ్ళు ఇచ్చినా, పాలు ఇచ్చినా ఎప్పుడూ ఈ గ్లాసులోనే ఇవ్వాలి. మర్చిపోయి వేరే గ్లాసులో ఇస్తే తాగేవారు కాదు" అనుకుంటూ వెళ్ళి ఉయ్యాల బల్లపై కూర్చుంది. ఆమె కళ్ళు తడి అవుతూనే ఉన్నాయి. ఈ పిల్లవాడు ప్రవేశించిన దగ్గర నుండీ.

"పద్మా. మనం అనుకున్నట్లుగా ఆ శ్రీనివాసపురం అమ్మాయినే వివాహం చేశారా అబ్బాయికి? నేను ఎందుకో ఆ అమ్మాయిని చూడగానే మనవాడికి ఆ అమ్మాయి వలన శుభం జరగదేమో అనుకున్నాను అప్పుడు"

"అవును మీరు అనుకున్నట్లుగానే శుభం జరగలేదు. పైగా మనవాడు ఆ అమ్మాయే కావాలి చాలా అందంగా ఉంది ఆ అమ్మాయి కాకపోతే అసలు పెళ్ళే చేసుకోనని మారాం చేశాడు పైగా బాగా మోజు పడ్డాడు చాలా అందుకని.."

"అయినా విధి భగవానుని రాత ఎవరూ తప్పించుకోలేరు లే"

"అదికాదు. విదేశాలకు సరదాగా విహార యాత్ర అన్నాడు, అంతే కాకుండా ఏదో కొత్త రకం వ్యాపారం పెట్టాలి, విదేశాలలో బాగా విషయాలు పరిశీలించి వస్తానని కూడా అన్నాడు. నేను మంచి చూసుకుని ప్రయాణం నిర్ణయించుకోరా బాబూ అన్నాను. విమాన ప్రయాణం టిక్కట్లు మనం పెట్టుకున్న ముహూర్తాలకు దొరకవు అమ్మా అంటూ ఆదివారం అమావాస్య నాడు బయలుదేరాడు. అంతే విమానం బయలుదేరిన కొన్ని గంటలలోనే క్రాష్ అయ్యి ఇద్దరూ ఒకేసారి మాయమైపోయారు ఇల్లంతా చీకటి మయం చేసేశారు"

"బాధపడకు పద్మా. గుడ్డిలో మెల్ల అంటారు చూడు, వాళ్ళు వెళ్ళిపోతూ కనీసం మనవడినీ మనవరాలినీ నీ దగ్గర వదిలి వెళ్ళడం భగవత్సంకల్పం కాదూ. లేకపోతే అసలు మన వంశం గుర్తులు లేకుండా పోయేవి కదా" అన్నాడు.

"ఏదో మీ ఆశీర్వాదంతో మనవడినీ, మనవరాలినీ పెద్ద చదువులు చదివించాను, కానీ మళ్ళీ ఇద్దరూ నా దగ్గర ఉండకుండా అమెరికా ఎగిరిపోయారు. మనవడు వెంకట్‌కి ఒక్కడే కొడుకు, మనవరాలు పద్మకు ఒక అబ్బాయి, అమ్మాయి. అందరూ సుఖంగా ఉన్నారు. ఇలా కాలం వెళ్ళబుచ్చుకుంటూంటే, ఇంతలో మీరు మరలా వచ్చారు" అంటూ మళ్ళీ చీర చెంగుతో కళ్ళు తుడుచుకోసాగింది పద్మావతీ దేవి.

ఈ తతంగం అంతా చూస్తున్న సీతమ్మ.

"అమ్మగారూ. జరిగిన సంగతులేవో జరిగిపోయాయి. అస్తమానూ మీరు కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకోకండి. ఏదో అయ్యగారు ఈ పిల్లవాడి రూపంలో మళ్ళీ మనింటికి వచ్చారు కదా. ఇప్పుడైనా సంతోషంగా ఉండండి" అంది.

ఇంతలో సత్తెన్న వచ్చాడు..

"అమ్మగారూ. రాత్రి అయిపోయింది. ఇంక మీరు తిండీ తిప్పలూ తినే పనిలేదా ఏమిటి? ఎప్పుడో మనం మధ్యాహ్నం హోటల్‌లో తిన్న భోజనం, పిల్లాడు తన ఇంట్లో తిన్న తిండీ, లేవండి భోజనాలు చేసి విశ్రాంతి తీసుకోండి. మాట్లాడుకోవాల్సిన విషయాలు చాలా ఉంటాయి కదా. అబ్బాయి మనలో కలిసిపోతే మనం చేసుకోవాల్సిన పనులు చాలా ఉన్నాయి. అతన్ని స్కూలులో చేర్పించాలి, అన్నింటికన్నా ముందు అతనికి మంచి బట్టలు కుట్టించాలి. అన్నీ ఏర్పాట్లు చేయాలి మన హోదాకు తగ్గట్లుగా అతన్ని తీర్చిదిద్దాలి --" అంటున్న సత్తెన్నను ప్రశంసాపూర్వకంగా చూస్తూ పద్మావతీ దేవి--

"అలాంటి వన్నీ చూడడానికి నువ్వు ఉన్నావు కదా సత్తెన్నా. నీకు తెలియంది ఏముందీ. అవన్నీ వేగంగా చేయించేసెయ్. రేపటి నుండి అబ్బాయి స్కూలుకు కూడా వెళ్ళాలి" అంది.

"అమ్మగారూ, అయ్యగారు ఫోటో పెట్టి ఒక బెడ్ రూమ్ ఖాళీగా ఉంచాం కదా. ఆ గదిలోలోనే అబ్బాయి పడుకుంటాడు. ఏమంటారు అమ్మగారూ?" అంది సీతమ్మ.

"భేషుగ్గా ఉంది నీ ఐడియా. అలాగే అబ్బాయిని ఆ గదికి తీసుకువెళ్ళి అన్ని సౌకర్యాలూ చూడు భోజనం తరువాత" అంది పద్మావతీదెవి ప్రసన్నవదనంతో.

ఆ తరువాత తన భర్తకు భోజనంలో ఏ పదార్థాలు ఇష్టమో అవన్నీ చేయించింది పద్మావతీదేవి. ఇద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ భోజనం చేశారు.

తాను ఒక్కదాన్నే ఉండడం వలన ఏమీ తోచక ఇరవైనాలుగు గంటలలో పద్దెనిమిది గంటలు కళ్ళూ నోరూ తెరుచుకుని ఉండే టెలివిజన్ మూత పడింది. ఆ రోజు అసలు టెలివిజన్ పెట్టనే లేదు ఎవరూ ఆ భవంతిలో.

మనిషికి కష్టమైనపని చేస్తూంటే చాలా చిరాకుగా ఉంటుంది. కాలం గడవదు. అదే ఇష్టమైన పని చేస్తున్నా, ఇష్టమైన వారితో కాలక్షేపం చేస్తున్నా కాలం చాలా వేగంగా గడిచిపోతూంటుంది.

ఒక రోజు ఇద్దరూ తమ దాంపత్యం తొలిరోజుల్లో జరిగిన ఆసక్తికరమైన విషయాలు ముచ్చటించుకున్నారు. అలాగే తన భర్త కొన్ని సందర్భాలలో విచిత్రంగా ప్రవర్తించిన తీరు పద్మావతీ దేవి చెబుతూంటే ఆ పిల్లవాడు పడీపడీ నవ్వసాగేడు. ఆమె కూడా వళ్ళు తెలియకుండా శృతి కలిపింది అతని నవ్వులతో. కడుపు నిండా నవ్వుకుని ఎన్నాళ్ళయిందో అనుకుంది కూడా.

ఒక రోజున అబ్బాయికి జరిగిన పెళ్ళిచూపులు వగైరాలు, ఎంత మంది అమ్మాయిలను చూశారో, ఆయా పెళ్ళివారు ఎలా మర్యాదలు చేశారో, తాము ఆ పెళ్ళి చూపులకు ఎలా వెళ్ళారో అన్నది ముచ్చటించుకుంటూ నవ్వుకున్నారు సరదాగా..

ఇంకో రోజున ఒక్కగానొక్క కొడుక్కి అంతకు ముందే అనుకున్న సంబంధం నిశ్చయించి పెళ్ళిచెయ్యడం, ఆ పెళ్ళి తన భర్త లేకుండా ఎలా దిగ్విజయంగా చేసిందీ వివరంగా చెప్పడం...

ఒక రోజున పద్మావతీదేవికి ఎటువంటి చీరలంటే ఇష్టం, ఏ ఏ పదార్ధాలంటే ఇష్టం, కొన్ని సమయాలలో ఆమె ప్రవర్తన ఎలా ఉండేదో, పద్మావతీ దేవి లేకపోతే తాను ఎలా బ్రతకాలో అని బాధపడేవాణ్ణి అలాంటిది తనే భార్యను వదిలేసి అకస్మాత్తుగా దూరం అయిపోవడం చాలా చిత్రంగా ఉందనీ పిల్లవాడు విచారంగా వివరించడం, ఇద్దరూ చాలాసేపు అలా ఆవేదనతో మౌనంగా రోదించడం --

ఇంకో రోజున కొడుక్కీ, కోడలికీ ఇద్దరు పిల్లలు పుట్టిన వైనం, వాళ్ళు పుట్టినప్పుడు శుభకార్యాలు ఘనంగా చేసిన విధానం. అలా జరిగిన ప్రతి శుభకార్యం లోనూ తన భర్త ఫోటోకు ప్రథమంగా పూజ చేయించి తరువాత మాత్రమే శుభకార్యం జరిపించిన విధానం వివరంగా చెబుతూ...

ఒక రోజున తనకు ఏ పనీ చేయకుండా, తిని తిరిగడం కష్టంగా ఉందనీ, ఏదైనా మంచి వ్యాపారం చేస్తాననీ అబ్బాయి చెప్పడం, ఏం వ్యాపారం అని అడిగితే సాఫ్ట్‌వేర్ వ్యాపారం అయితే బాగుంటుందనీ, దాని కోసం విదేశాలకు వెళ్ళి మంచి ప్రాజెక్టులు అవీ పరిశీలించి ఆలస్యమైనా మంచి పరిశ్రమ స్థాపిస్తాననీ చెప్పడం..

ఆ తరువాత తన మాట వినకుండా ఎయిర్ టిక్కట్స్ ఆ రోజే దొరికాయనీ కంగారు కంగారుగా ఆదివారం అమావాస్య నాడు బయలుదేరడమూ, ఆ తరువాత బయలు దేరిన కొన్నిగంటలలోనే ఎయిర్ క్రాష్ అయి విమానంలో అందరూ చనిపోవడం జరిగిన సంఘటన చెబుతూ..

విదేశాలకు మనవడూ మనవరాలు బయలు దేరుతుంటే, "బాబూ నేను ఒక్కదాన్నే ఉండలేను పిల్లల్ని ఇద్దరి నీ నా దగ్గర వదిలి వెళ్ళండి, మీరు వచ్చేవరకూ వాళ్ళతో ఆడుకుంటూ కాలక్షేపం చేస్తాన"ని అనడంతో అతి కష్టం మీద వాళ్ళిద్దర్నీ వదిలి వెళ్ళడం వలన, వంశంలో ఇద్దరు పిల్లలు మిగిలారనీ, కీడులో మేలులాగా భగవంతుడు ఈ రకంగా తనకు సహాయం చేశాడని కన్నీటితో చెప్పడం.

ఇలా రోజులు చాలా వేగంగా గడిచిపోతున్నాయి, పిల్లవాడేమో స్కూలుకు వెళ్తున్నాడు.

ఒక రోజున--

ఉదయాన్నే సీతమ్మ వచ్చి--

"అమ్మగారూ, అబ్బాయి వచ్చాక మీరు పూజ చేసుకోవడం మానేశారు. రాత్రి పొద్దుపోయేవరకూ కబుర్లు చెప్పుకోవడం, ఎప్పుడో పడుకుని లేటుగా నిద్రలేస్తున్నారు. తమరు ఎప్పటిలాగానే పూజ చేసుకోవాలి అమ్మగారూ. మీ పూజల ఫలితంగానే అబ్బాయి రూపంలో మీకు అయ్యగారు తిరిగి వచ్చారు కదా" అంది.

పద్మావతీదేవి ఒక్క క్షణం ఆలోచించింది.

"నిజమేనే సీతమ్మ తల్లీ. అప్పుడే పదిరోజులు గడిచిపోయాయి. పది క్షణాలు లాగా ఉంది నా బ్రతుకులో. రేపటి నుండి పూజ మామూలుగా చేసేసుకుంటా. నన్ను ఉదయాన్నే నిద్రలేపి, నువ్వు మామూలుగా నాకు పూజగదిలో ఎప్పటిలాగే ఏర్పాట్లు చెయ్యాలి తెలిసిందా?" అంది.

అందుకు సీతమ్మ--

"ఇవాళ భగవద్గీత చదువుతానమ్మా. గీతా పఠనంతో మరల మీరు రోజువారీ కార్యక్రమాలు మళ్ళీ మొదలు పెడదాం. ఎప్పుడూ ఆ అబ్బాయి గురించి కబుర్లూ అతన్ని స్కూలుకు పంపడం ఏర్పాట్లు, పగలంతా అయ్యగారి గురించి ఆలోచనలూ, కబుర్లూ ఇదే సరిపోతా ఉంది. ఈ ప్రపంచంలోకి రావాలి. మమ్మల్ని కాస్త పట్టించుకోండి. కుటుంబ వ్యవహారాలు కాస్తంత పట్టించుకోవాలి" అంటున్న సీతమ్మతో.

"చూడవే సీతమ్మ తల్లీ, నువ్వు చెబుతున్న వన్నీ నిజమే. నేను మళ్ళీ మామూలు దినసరి కార్యక్రమాలు, నా కుటుంబ వ్యవహారాలు చూసుకోవాలి. ఇవాళ భగవద్గీత వద్దులే, వాడు లేస్తాడు వాడిని చూడాలి. రేపతి నుండి నేను అన్ని కార్యక్రమాలు మామూలుగా జరిగేట్లుగా ప్లాన్ చేసుకుంటాను.." అంది పద్మావతీదేవి.

దేవుడికి కూడా ఒక్కోసారి మనుషులంటే చాలా కోపం వస్తుంది. ఎందుకంటే మనిషి జీవితంలో అన్నీ సవ్యంగా సుఖంగా, సంతోషంగా జరిగిపోతూంటే అసలు దైవాన్ని తలుచుకోరు. ఆధ్యాత్మిక చింతన కూడా చేయరు. కానీ ఏదైనా అనుకోని ఆపద వస్తే మాత్రం ముక్కోటి దేవతలనీ ప్రార్థిస్తారు. ఆ సమయంలో కొత్త దేవుడెవరైనా త్వరితంగా కోరికలు తీర్చేవాడు ఉంటే ఆ దైవాన్నికూడా చాలా తీవ్రంగా ప్రార్థిస్తారు. సర్వస్వం అర్పించుకుంటాం స్వామీ అంటూంటారు. ఇలా అంటే మనిషి ఇంకో ప్రశ్న వేస్తూంటాడు చాలా తెలివిగా.

మరి అస్సలు దేవుడే లేడు అని అసలు ఏ దేవుణ్ణీ స్మరించకుండా చాలా మంది హాయిగా బ్రతికేస్తున్నారు కదా మరి వాళ్ళ సంగతి ఏమిటి? వాళ్ళని ఏ దేముడు అనుక్షణం కాపాడుతున్నాడు? అవును నిజమే

అయితే ఇక్కడో లాజిక్ ఉంది.

ఏ దేవుణ్ణీ స్మరించకుండా, హాయిగా బ్రతికేస్తున్న వాళ్ళని, దైవం ఎప్పుడూ కాపాడుతాడనీ, కొందరు అంటుంటారు. ఎందుకంటే వాళ్ళు అజ్ఞానులు. వాళ్ళను నేనే అనుక్షణం కాపాడాలని, దైవం అనుకుంటాడని కొద్మరు ముముక్షువులు అంటూ ఉంటారు. ఇదీ బాగానే ఉంది.

అందుకని ఎప్పుడూ దైవ నామస్మరణ చేసేవాళ్ళు మానేయకూడదు. ఏ దేవుడూ మనల్ని కాపాడడు, మనం ఎవరికీ అపకారం చేయకుండా బ్రతికితే చాలు అనే నమ్మకం ఉండాలి. అలా అని దైవాన్ని స్మరించకుండా ఉండనూ కూడదు.

ప్రస్తుతం పద్మావతీదేవి మనసు అటూ ఇటూ ఊగుతూ ఉంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments